

Sygnatura akt: V GC 1581/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 19 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 05 października 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. K.

przeciwko: (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. K. kwotę 3.099,60 zł (trzy tysiące dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 60/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 08 grudnia 2016r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. K. kwotę 1.072,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Katarzyna Górna- Szuława

Sygn. akt V GC 1581/17

UZASADNIENIE

W dniu 25 maja 2017 r. (data wpływu) powódka A. K. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) w D. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpiła do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydział Gospodarczy przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę w postępowaniu upominawczym kwoty 3.099,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 08 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o obciążenie pozwanej spółki kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, iż w dniu 23 października 2016 r. w wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia stanowiącego własność Z. R. pojazdu marki A. (...) nr rej. (...). W związku z likwidacją szkody w pojeździe poszkodowany w dniu 24 października 2016 r. zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki F. (...). Strony ustaliły stawkę za dobę najmu pojazdu w wysokości 270,60 zł brutto za oraz wynagrodzenie po 200,00 zł brutto za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego do i z miejsca wskazanego przez poszkodowanego. Powódka wskazała, że dnia 21 listopada 2016 r. wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) za najem pojazdu zastępczego na kwotę 7.070,80 zł w tym: kwota 4.870,80 zł brutto tytułem najmu pojazdu zastępczego (18 dni x 270,60 zł), 100,00 zł brutto tytułem kosztu podstawienia pojazdu zastępczego do poszkodowanego oraz 100,00 zł brutto tytułem kosztu odbioru pojazdu zastępczego od poszkodowanego. Tego samego dnia powódka wezwała ubezpieczyciela do zapłaty kwoty wynikającej z przedmiotowej faktury. Decyzją z dnia 07 grudnia 2016 r. strona pozwana uznała za zasadny okres najmu w wymiarze 18 dni. Jednocześnie obniżyła dobową stawkę najmu z kwoty 270,60 zł na kwotę

98,40 zł i wypłaciła odszkodowanie za najem samochodu zastępczego w łącznej wysokości 1.971,20 zł brutto. Powódka podniosła, że dochodzi w przedmiotowej sprawie różnicy między kwotą wynikającą z faktury VAT nr (...) a wypłaconą przez ubezpieczyciela (5.070,80 zł – 1.971,20 = 3.099,60 zł). Powódka wskazała również, że domaga się odsetek od dnia następnego po wydaniu przez ubezpieczyciela decyzji w przedmiocie odszkodowania.

Zarządzeniem z dnia 11 lipca 2017 r. Referendarz Sądowy stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania w trybie zwykłym.

W odpowiedzi na pozew z dnia 08 sierpnia 2017 r. (data wpływu) pozwany ubezpieczyciel reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu podniósł, że powództwo jest bezzasadne. Wskazał, iż podczas zgłoszenia szkody zaproponował poszkodowanemu zorganizowanie pojazdu zastępczego oraz poinformował o akceptowanych przez (...) stawkach za wynajem w przypadku organizacji najmu we własnym zakresie. Poszkodowany miał zatem możliwość skorzystania z udostępnionego przez ubezpieczyciela bezpłatnie pojazdu bądź też wynajęcia samochodu po niższej stawce, wskazanej przez pozwanego. Pozwany podniósł, że decydując się na pojazd zastępczy od powódki poszkodowany naruszył ciężący na nim obowiązek minimalizowania rozmiaru szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. S. wpisana jest do (...) jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) w D..

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

W dniu 23 października 2016 r. w wyniku kolizji drogowej został uszkodzony pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego Z. R.. Po kolizji samochód nie był jezdny, Policja zatrzymała dowód rejestracyjny pojazdu. Sprawca kolizji w dacie zdarzenia miał polisę OC u pozwanego ubezpieczyciela.

(okoliczności bezsporne).

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanej spółce w dniu 24 października 2016 r. Ubezpieczyciel poinformował go o możliwości wynajęcia od niego pojazdu zastępczego jak również o akceptowanej przez niego dobowej stawce najmu. Nie przedstawił jednak konkretnej oferty.

Tego samego dnia poszkodowany wynajął od powódki pojazd zastępczy marki F. (...), gdyż samochód był mu niezbędny w celu dojazdu do pracy. Jednocześnie poszkodowany upoważnił powódkę do bezgotówkowego rozliczenia wynajmu pojazdu zastępczego w (...).

Poszkodowany w związku z wynajmem samochodu zastępczego od powódki nie musiał wpłacać kaucji ani ponosić innych kosztów. Nie było limitów kilometrów, ani żadnych innych ograniczeń. Poszkodowany mógł swobodnie rozporządzać wynajętym autem. W dacie kolizji nie był on właścicielem innego samochodu.

Samochód zastępczy był przez poszkodowanego użytkowany w okresie od dnia 24 października 2016 r. do dnia 21 listopada 2016 r., tj. na 18 dni. W dniu 21 listopada 2017 r. powódka wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) dokumentującą okres najmu samochodu zastępczego we wskazanych wyżej dniach, stawkę najmu pojazdu zastępczego ustaloną na kwotę 200,00 zł netto za dobę oraz koszty podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego na łączną kwotę 5.070,80 zł.

(dowód: umowa wynajmu auta zastępczego k. 9-10, załączniki do umowy k. 12, upoważnienie k. 14, oświadczenie k. 15, zeznania świadka Z. R. k. 65, e-protokół z dnia 05.10.2017 r. 00:02:02-09:20).

Mailem z dnia 21 listopada 2016 r. powódka zwróciła się do pozwanej spółki o wypłatę odszkodowania w związku z wynajmem pojazdu za okres od dnia 24 października 2016 r. do dnia 21 listopada 2016 r. wraz z kosztami podstawienia

i odbioru samochodu zastępczego zgodnie z treścią faktury VAT nr (...). Do maila powódka dołączyła upoważnienie do rozliczenia, umowę najmu z protokołem zdawczo-odbiorczym, oświadczenie o konieczności i potrzebie wynajmu auta zastępczego.

W dniu 06 grudnia 2016 r. poszkodowany Z. R. przelał na powódkę wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany ubezpieczyciel ustosunkowując się do żądania wypłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego decyzją z dnia 07 grudnia 2016 r. przyznał i wypłacił powódce z tego tytułu kwotę 1.971,20 zł. Uwzględnił okres najmu pojazdu w pełnym wymiarze, tj. w ilości 18 dni oraz koszty podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego w kwocie po 100,00 zł brutto, tj. łącznie 200,00 zł. Zredukował natomiast dobową stawkę najmu do kwoty 80,00 zł netto, tj. 98,40 brutto.

(dowód: e-mail k. 16, decyzja k. 17, potwierdzenie przelewu k. 18, umowa cesji k. 19).

Przykładowe stawki rynkowe wynajmu pojazdów zastępczych z segmentu wynajętego pojazdu zastępczego, tj. F. (...) (C) oraz pojazdu uszkodzonego, tj. A. (...) (C) są zbliżone do stawki zastosowanej przez powódkę.

(dowód: cenniki wynajmu k. 11, 20, 21-27).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów oraz przesłuchania świadka R. R.. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich prawdziwość.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka Z. R., gdyż były spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nadto nie zostały zakwestionowane przez strony procesu (art. 230 kpc).

Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii przedłożonych przez powódkę, gdyż były one sporządzone na potrzeby innych postępowań sądowych i dotyczyły innego rynku lokalnego.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 822§1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowi podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji w której uczestniczył pojazd poszkodowanej K. S..

Warunki odpowiedzialności pozwanego jako zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez niego posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.).

W myśl art. 34 cytowanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 w/w ustawy). Przy czym skoro doszło do zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 kc, bowiem jak to wynika z art. 436§2 kc obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

Z prezentowanego stanowiska pozwanego ubezpieczyciela wynika, że nie kwestionuje on swojej odpowiedzialności co do zasady, bowiem w toku postępowania likwidacyjnego uznał roszczenie powódki w części obejmującej cały okres najmu oraz co do stawki 80,00zł netto, tj. 98,40 zł brutto za dobę. Sporna była natomiast stawka najmu pojazdu powyżej 98,40 zł brutto.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 kc statuującego zasadę pełnego odszkodowania w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361§1 kc, powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 08 września 2004 r. (IV CK 672/03, Lex nr 146324), w którym wskazał m.in., że postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek, naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia albo uszkodzenia. Zaś odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed kolizji.

Z art. 361§1 i 2 kc wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361§1 kc jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Zgodnie zatem z zasadą pełnej rekompensaty szkody poszkodowany jest uprawniony do żądania od ubezpieczyciela odszkodowania obejmującego straty, które poniósł, i korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Skoro skutkiem wypadku komunikacyjnego z udziałem poszkodowanego jest uszkodzenie pojazdu mechanicznego uniemożliwiające poszkodowanemu korzystanie z niego, uszczerbkiem w jego majątku są koszty najmu pojazdu zastępczego. Stanowisko to znalazło potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 06 stycznia 1999 r. (II CKN 109/98, Legalis nr 222489) Sąd Najwyższy stwierdził, iż między faktem uszkodzenia w wyniku wypadku samochodu używanego przez poszkodowanego a faktem wynajęcia przez poszkodowanego innego samochodu i poniesienia kosztów z tego tytułu istnieje normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 kc. Odnosząc się do kwestii związku przyczynowego, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2000 r. (III CKN

810/98, Legalis nr 315818), wskazał, że odpowiedzialność dłużnika dotyczy tylko skutków typowych. Typowy jest skutek, jaki daje się przewidzieć w zwykłym porządku rzeczy, taki, o którym na podstawie zasad doświadczenia życiowego wiadomo, że jest charakterystyczny dla danej przyczyny jako normalny rezultat określonego zjawiska. W praktyce sądowej przyjmuje się, że ponoszenie kosztów najmu pojazdu zastępczego pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym (por. wyrok SN z dnia 02 lipca 2004 r., II CK 412/03, Legalis nr 66096 oraz wyrok SN z dnia 05 listopada 2004r., II CK 494/03 Legalis nr 67722).

Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia lub uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361§1 kc jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W kontekście kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, Sąd Najwyższy wskazał, że odszkodowanie przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu i obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Ze względu na podobieństwo zastosowanego kryterium, zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zasadne jest uwzględnienie sposobu i zasad ustalenia wysokości odszkodowania, również w sprawach o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. W orzecznictwie wskazywano, że kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się warsztat dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia, że ceny te odbiegają od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług występujących na rynku. Jeśli nie kwestionuje się prawa poszkodowanego do wyboru przez niego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane przez ten warsztat naprawczy. Jak już wskazano wyżej, te same zasady można przyjąć dla określenia wysokości stawek za najem pojazdu zastępczego. Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwać firmy, która wynajmuje pojazdy najtaniej.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że stawka najmu za którą powódka wynajęła pojazd została uzgodniona pomiędzy stronami umowy najmu na kwotę 220,00 zł netto za dobę, tj. 270,60 zł brutto, co też wynika z dołączonej do akt faktury VAT.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego jakoby przyjęta przez strony umowy najmu stawka była zawyżona, należy wskazać, iż na rynku nie istnieją średnie ceny najmu pojazdu. Strony nie zawierają umowy po cenach średnich. Na rynku występują ceny najwyższe i najniższe, a także ceny pośrednie między nimi. Nie można odnosić treści zawartej przez strony umowy najmu ani do cen najniższych, ani średnich. W sytuacji, gdy nie jest kwestionowany fakt prowadzenia przez wynajmującego działalności w zakresie najmu pojazdów zastępczych, to stosowane przez niego stawki mieszczą się w stawkach rynkowych, ponieważ są jednymi z tych, które występują na rynku. Skoro powódka przedstawiła rachunek w postaci faktury VAT za wynajem pojazdu zastępczego, a autentyczność dokumentu nie była kwestionowana przez zakład ubezpieczeń, to ubezpieczyciel sprawcy szkody ma obowiązek kwotę wydatkowaną na najem pojazdu zastępczego zwrócić. Dopiero wykazanie, iż poszkodowany świadomie lub przez niedbalstwo zapłacił kwotę wyższą, niż powinien, mogłoby zwolnić ubezpieczyciela z odpowiedzialności za tę nadwyżkę. Tak też stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (I CKN 1466/99, Legalis nr 55215), zgodnie z którym możliwe jest przypisanie ubezpieczonemu naruszenia wynikającego z art. 354§2 kc obowiązku współpracy z dłużnikiem, jeżeli świadomie lub przez niedbalstwo kupił części droższe. Tę zasadę w ocenie Sądu należy odnieść również do kosztów najmu pojazdu zastępczego. Ubezpieczyciel, negując prawdziwość danych zawartych w fakturze potwierdzającej najem pojazdu zastępczego, powinien zakwestionować autentyczność dokumentu, przeprowadzając postępowanie dowodowe dotyczące okoliczności sporządzenia dokumentu stanowiącego fakturę VAT (por. wyroku z dnia 15 kwietnia 1986 r. ,I CR 34/86, Legalis nr 25272).

W ocenie Sądu, w sytuacji, gdy pozwany kwestionował wysokość dochodzonego odszkodowania, twierdząc, że stawka zastosowana przez powoda jest stawką zawyżoną, to na nim spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 kc i 232 kpc.

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał powyższych okoliczności. Nie wykazał również, iż zastosowana stawka nie jest stawką rynkową.

Reasumując, w ocenie Sądu powódka wykazała zasadność, celowość, wysokość i brak nieuzasadnionego zwiększania kosztów najmu pojazdu zastępczego. Dlatego też Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości (pkt 1 sentencji wyroku).

O odsetkach ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia opóźnienia w zapłacie ustalonego świadczenia odszkodowawczego Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. Ponadto Sąd miał na uwadze, że strona pozwana dysponowała fakturą potwierdzającą wysokość tego świadczenia oraz to, że w dniu 07 grudnia 2016 r. pozwana spółka wydała decyzję, którą odmówiła przyznania odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów wynajmu pojazdu w pełnej wysokości. Wobec czego uznać należało, iż w tej dacie całe świadczenie było już wymagalne i nie było przeszkód do jego spełnienia w całości. Wobec czego Sąd zasądził odsetki od dnia 08 grudnia 2016 r. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 155,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900,00 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.).

Pozwana spółka przegrała proces w całości, musiała więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niej na rzecz powódki kwotę 1.072,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna- Szulawa